

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Wat zullen wij doen, mannen broeders? — En Petrus zeide tot hen: Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden. HAND. 2 : 37, 38.

Kan ook iemand het water weren, dat deze niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den naam des Heeren. HAND. 10 : 47, 48.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. MARK. 16 : 16.

No. 6.

15 Maart 1906.

11de Jaargang.

OP HET TEMPELPLEIN.

DOOR FRANK I. KOOLJMAN, Salt Lake City. *)

„Heere! ik heb lief de woning van
Uw huis, en de plaats des tabernakels
Uwer eere.”

PSALM 26 : 8.

Het is een blij-zonnige Sabbatdag, een van die echt-vroolijke winterdagen, die het hooglandsche Zoutmeer-dal zoo kenmerken. In den afgeloopen nacht heeft het stevig gevoren, maar nu heeft de werkzame zonnegloed alweer zooveel kracht gekregen, dat men bijna in den waan gebracht wordt, dat de leven-brengende lente reeds aangebroken is. Ik ga naar het wandel-vrije Tempel-plein, dat steeds zooveel aantrekkelijks voor mij bezit. Het is er zoo in-rustig in die lief-vredige stilte. Een zoete kalmte heerscht daar in die ommuurde ruimte; zij zweeft tusschen de donkergroene denneboompjes en om de stemmige plein-gebouwen, waarvan de Tempel en de Tabernakel de voornaamste zijn. De Tempel! Welk een trotschen aanblik levert die thans op. Hoe statig en deftig staat daar het licht-grijze Huis des Heeren in het volle licht der stralende winterzon, dat ieder onderdeel van den beroemd-schoonen bouwtrant duidelijk doet uitkomen. Scherp steekt de fraai-bewerkte, verheven tinne met hare talrijke hemel-aanwijzende torenspitsen en spitsjes af tegen het wolklooze blauw des westerschen hemels.

*) Onderling IEMKE KOOLJMAN deelt ons mede, dat hij den voornaam FRANK bij zijnen naam heeft aangenomen. — RED.

En daar hoog in de lucht, op den middelsten top aan de oost-zijde, staat de vergulden beeld-engel Moroni met het aangezicht gekeerd naar het geboorteland der zon. Onvermoeid houdt hij de bazuin opgestoken: een treffende zinnebeeldige voorstelling van de steeds-doorgaande prediking des eeuwigen Evangelies!

Als ik de reusachtige graniet-blokken zie, waarvan de hechte tempelmuren zijn opgetrokken, denk ik dadelijk aan broeder X, een krassen grijsaard, die al zeven kruisjes achter den rug heeft. Toen ik hem onlangs als wijkleeraar bezocht, hadden wij het over de eerste bouw-dagen.

„Dus u heeft meegeholpen?” vroeg ik.

De heldere oogen van den ouden man werden nog helderder. „Dat zou ik meenen. Och, och, wat hadden wij 'n sjouw om de steenen op het bouw-terrein te krijgen. Ge hebt misschien wel het *Cotton Wood Canyon* hooren noemen, dat is zoowat twintig mijlen hiervandaan. Welnu, dáár waren de steengroeven. Later, in 1873, kwam de spoorweg, toen ging het vervoer gemakkelijk en vlug, maar in den eersten tijd moesten wij vier ossen voor onzen wagen spannen, en dan konden wij nog maar één steen per tocht sleepen.”

„Hoe lang deedt ge over zoon'n tocht?”

„Vier dagen, m'n vriend, vier dagen. Er was geen begane weg, moet ge weten. Tsjonge jonge, als ik er nog aan denk! Als je nu maar geen ongemak kreegt onderweg, dan was het nog zoo erg niet. Maar raakte je wagen in eene kuil, of brak-ie, o wee! Dan moest zoo-veel hulp toeschieten als er bij de hand was, maar menig wagen-brok op de vlakke getuigde van mislukte inspanningen.”

„'k Heb hooren zeggen, dat er bij het bouwen geen enkele gebroken tsteen gebruikt mocht worden. Is dat zoo?”

„Geen stukje. Allemaal gawe graniet-steenene, het heele gebouw, fundeering en al. Daar kan ik je nog wat van vertellen. President Brigham Young voerde het oppertoezicht. Opeens gaf hij last, een groot stuk van de fundeering weer uit te breken. Wat was er gebeurd? De bouwers hadden stikem enkele brokken ingemoffeld. 't Was in den grond, er was niets van te zien, dus daar zou geen haantje naar kraaiën, dachten ze. Maar mis, hoor! Men kon President Young niet foppen. Het scheen wel dat hij alles wist!

* *

Het is op slag van tweeën. Honderden druk-koutende tabernakel-gangers hebben sedert een kwartier de plein-stilte verbroken. Uit de openstaande deuren van den drommen-zwelgenden tabernakel-kolossus dringen plechtig-ruischende orgeltonen tot mij door, mij waarschuwend dat het tijd is voor de middag-godsdiens-toefening. Ik ga met de instroomende menigte mee naar binnen. De ontzaglijke ruimte is weldra

grootendeels gevuld. Het groote, ovaal-vormige godshuis met z'n reusachtig boogdak heeft merkwaardige gehoor-eigenaardigheden, zoodat men den spreker overal hooren en verstaan kan — te weten, als men Engelsch verstaat. Maar toch zijn er enkele plekjes waar men het geluid het beste waarneemt. Ik begeef mij naar één van deze, zet mij neer en vestig het oog op de aanwezige hooge kerkelijke ambtenaren, op het sterk-tallige zangkoor en het grootsch-toonende orgel. Een vurig smeekgebed wordt ten hemel opgezonden en enkele oogenblikken later doen orgel en koor een loflied hooren, dat de teerste snaren in mijn boezem aanroert. Er is iets sterk-aangrijpends, iets overweldigends in die muziek, iets waarna mijn heele ziel uitgaat.

De spreker staat op. Hij begint met den Schepper van hemel en aarde te prijzen voor Zijn groote Werk der laatste dagen. Dan wijst hij op het eenvoudige eerste werktuig in Gods handen: den knaap-profeet Joseph Smith. In levendige kleuren schildert hij de kinderlijke oprechtheid en de onbewimpelde openhartigheid waarmede de blijverraste jongen opgetogen-verheugd naar zijn' godsdienst-onderwijzer snelde, pas nadat hij zijn eerste hemel-boodschap ontvangen had. De ontstelde leeraar tracht het hem uit het hoofd te praten. God openbaart zich niet meer gelijk Hij in het grijze verleden deed, derhalve moet het visioen van Joseph eene zins-begoocheling of een droom-gezicht geweest zijn. Maar hevig verzet zich tegen zulk een ongerijmde veronderstelling het eerlijke gemoed van den toekomstigen Godsman, nu nog geen vijftien jaren oud:

Neen, neen! het is geen droom geweest,
Het was geen zinsbedrog;
Ik sprak, ik zag, ik hoorde toch,
En bovendien gevoel ik nog
Dien gloed van licht en geest,
Die straalde van het Goden-paar,
Dat mij in glans verscheen.
En zou 'k dit looch'nen? iets zóó klaar?
Neen, duizendmalen neen!

Door den aandacht-boeienden woordvoerder wordt een kort-beknopt overzicht van des Profeten ondervinding-rijke en arbeid-volle levensdagen gegeven. Hij schetst het manmoedig oproeien van den kloek-wakkeren licht-hersteller tegen den onverbiddelijken stroom van wraakgierige nijd en blind-dolle onkunde. Hoe vinnig-fel ook tegengewerkt, Joseph houdt onversaagd en dapper vol. Wordt ten laatste door het moordzieke helle-gebroed zijn kostbaar profeten-bloed vergoten, dan is zijn dure levenstaak volbracht. En wat hij onder de wijs-bestierende leiding van den Heer der heeren aanving, dat sterft niet als hij den laatsten adem uitblaast, maar wordt onverzwakt en zegepraal-winnend voortgezet door gereedstaande, dienstvaardige mannen, even gewillig als hij om naar

de heil-beoogende aanvoeders-woorden van den grooten Leidsman te luisteren.

Gods knecht is dood, maar niet Gods Werk;
Dat leeft en bloeit steeds voort,
Tot ied're natie, ieder oord,
De klanken van verlossing hoort,
Der boozen macht te sterk.
En waar de waarheid herberg vindt,
Heel de aard getuige dit,
Daar wordt een naam geëerd, bemind,
Die naam is: Joseph Smith.

Zijn groote naam zal glans-winnend voortleven met het door middel van hen begonnen wonderbare Gods-gewrocht. De zondesmart-lijdende aarde wordt voorbereid op de tweede komst van haren heil-bestellenden Zaligmaker, dien zij in heerlijkheid en omringd van duizenden graf-ontvloten heiligen tot zich zal zien komen.

De spreker zwijgt. Maar lang nog zal in de gemoederen der hoorders nàwerken de bezielende invloed van zijn gloedvolle woorden, die weerklank vinden in de geest-vervoerende juichtonen van het vreugd-daverende reuzen-orgel en het geestdriftige overwinningslied van het harmonisch-zuiver-zingende, stemmen-rijke koor. Mijn gansche ziel gaat op in die hemelvreugd-jubelende triomf-klanken.

Ziet den sterken God verschijnen,
Luistert naar Jehova, hoort!
Wat niet goed is, zal verdwijnen
Op Zijn machtig donder-woord.
Aard aanschouw Hem!
Aard aanschouw Hem!
Uw bevrijdings-morgen gloort!

STERKE DRANKEN, THEE, KOFFIE EN TABAK.

Het herhaaldelijk gebruik van opwekkende, en van bedwelmende middelen vernietigt de kracht der zenuwen en het evenwicht des verstands. De uitwerking komt dikwijls meer op den voorgrond in het tweede en in het derde geslacht, dan bij degenen die er het eerst gebruik van maken.

A. H. LEWIS, D.D.

BEDE.

Dat mij Uw licht voor 't duister oord bewaar,
God, waar één dag gelijk aan duizend jaar!
Geef, dat ik eens die woning tegenlach',
Waar duizend jaar gelijk is aan één dag.

De G.

„THE MEN OF THE HOUR”
OF
WIE IS WERKELIJK GROOT?

„Sommige menschen worden groot geboren, sommigen volbrengen grootheid, en anderen overvalt grootheid.”

In deze verklaring toont Shakespeare drie duidelijk van elkander verschillende soorten van menschen.

De tot de eerste categorie behoorende — kan men zeggen — erven grootheid van hunne voorvaderen. Sommigen hunner behooren tot de aanzienlijken, wier grootheid, in vele gevallen, hoofdzakelijk ligt in den maatschappelijken voorrang en niet is toe te schrijven aan dien bizonderen graad van individualiteit, die de grondslag is van ieder waarlijk groot man en van iedere werkelijk groote vrouw.

De tweede klasse biedt een karaktertype aan, die volgens mijn oordeel zeer bewonderenswaardig is. Niet een type der lijdelijke soort, niet hij die geneigd is om met „goed genoeg” tevreden te zijn, maar die het bestaand kwaad ziet, en er naar streeft om het te verbeteren. Aanvankelijk moge hij tot den zoo-genaamd gewonen stand behooren. Hij bekleedt misschien een nederige plaats in 't leven. Zijne omgeving moge niet aanleiden tot verhevenheid in de maatschappij, of eenigen graad van uitmuntung voortbrengen. Hij moge zich op een lagen trap der maatschappij bevinden, wat invloed betreft. Zijne positie in de wereld moge in 't geheel niet in aanmerking komen, en het moge hem zelfs zeer moeilijk zijn om de waardeering zijner medemenschen tot zich te trekken. Maar indien hij de kiemen van ware grootheid in zich draagt, zal hij eenmaal uit zijne onbeduidendheid opstijgen, en de menschen zullen zien dat hij een meer dan gewonen geest bezit, en zullen waarnemen dat er iets in hem ligt dat waard is ontwikkeld en tevoorschijn gebracht te worden. Zulk een persoon bezit de kracht zijner overtuiging. Hij is geen zedelijk lafaard. Hij handelt niet met bij-bedoelingen. Hij is een vrij en onafhankelijk denker, en handelt naar zijn best oordeel. Hij is doortastend, niet passief; werkzaam, niet traag; neemt in oogenschouw de toestanden die hem omringen, en neemt zijne kansen zoo goed mogelijk te baat, om tot iets te worden. Hij is geen droomer, gedraagt zich niet onbetamelijk, maar weegt het goede en het kwade wel, en — het goede begeerende, spant hij al zijne krachten in om het te bereiken.

De derde type der menschheid kan geheeten worden dicht bij de tweede te staan. Hij is misschien een goed man met een overvloed van theoriën, maar zonder genoegzame kracht om zijne plannen ten uitvoer te brengen. Hij bekleedt misschien een maatschappelijken rang die hem helpt, en met dezen steun klimt hij wellicht langzaam den roemladder op, tot hij straks de hoogste sport bereikt, en — groot genoemd wordt.

Deze man behoort tot hetgeen men kan noemen de conservatieve klasse. Hij ziet euvelen, maar is te omzichtig om te trachten ze te verbeteren. Misschien vreest hij de pijlen der kritiek, en weerhoudt zich daarom van te doen hetgeen hij gaarne zou willen doen. Hij bezit de kracht zijner overtuiging niet, en indien hij grootheid ontvangt, zoo is het niet door zijn toedoen, daar vele menschen van zijn soort feitelijk onbekend, ongeëerd en ongeprezen te grave zijn gedaald.

Ziedaar dus de drie onderscheiden karakterttypen. Wij zien haar dagelijks voor ons. De eerste heeft dikwijls weinig meer dan de naam. Onder dezulken zijn koningen, vorsten en leden van den adel. Zij stellen zich tevreden met de grootheid van hunnen rang, en trachten zelden om grootheid te volbrengen. Zij zwelgen in de weelde. De wereld en de dingen der wereld zijn tot hunne beschikking. Zij hebben geen zorgen, voor zoo ver deze dingen aangaat, en zij brengen dikwijls hun tijd door noch tot nut van zichzelf, noch van anderen. Zulke personen zijn, maar al te dikwijls, slechts groot vanwege hunne geboorte. Zij komen, en zij gaan en de wereld is er door hun leven niet beter op geworden.

De menschen die heden toegejuicht worden, zijn zij die door hun eigen pogingen grootheid verwerven; menschen die onverzettelijk besloten zijn om kwaad te verbeteren, wat het ook koste; menschen die handelend optreden; menschen die voor het recht strijden, ondanks den invloed van rijkdom of macht. . . . Zij zijn geen aannemers des persoons, maar hebben slechts een punt in het oog, nl. het getrouwelijk vervullen van iederen plicht die op hen rust. Zulke personen leven lang genoeg om vrienden te maken van hunne hevigste vijanden, want hunne onverschrokkenheid en onwrikbare oprechtheid en trouw verwerven hun op den langen duur den lof van hunne medemenschen. Een nieuwe school is, om zoo te zeggen, opkomende — jonge mannen en vrouwen, die gelooven dat zij een zending te volbrengen hebben, en die onbevreesd, doortastend-besloten zijn om onversaagd het kwaad te bestrijden en te onderdrukken. Zulke menschen zijn noodig over de gansche aarde.

. . . . Wie zal overwinnaar zijn in den levenskamp — de trage, onverschillige, of hij die gelooft, te moeten handelen, en verstandig handelt? Natuurlijk laatstgenoemde, in ieder geval. En waarom? Dewijl hij zijn verstand gebruikt, en aldus in staat is om zijne kansen te zien en ze met goeden uitslag te benuttigen.

In der wereld worstelperk,
In het bivouak van 't leven,
Zij niet stom, als vee gedreven,
Wees een held in strijd en werk!

ALEX. BUCHANAN JR. (*Overgezet.*)

PRESIDENT FRANCIS M. LYMAN.

President FRANCIS M. LYMAN is de zoon van Amasa M. Lyman, een vroegere Apostel van de Kerk. Hij werd den 12den Januari 1840 te Goodhope, McDonough County, Illinois, geboren. In zijne kinderjaren deelde hij met de Heiligen de beproevingen en onbestendigheden van de tijden van Nauvoo. Toen hij acht jaar oud was, werd hij door zijn vader gedoopt in de Elkhorn Rivier, op hunne reis naar het Westen. Hij kwam 19 October 1848 in de Salt Lake Vallei aan. Hij verhuisde, met zijns vaders gezin, in 1851 naar San Bernardino, California, en hield zich gedurende eenige jaren bezig met het vervoeren van dieren en vrachtgoed tusschen Utah en California; zestien keer in het geheel

maakte hij de reis door de woestijn en legde hij de honderde mijlen wildernis tusschen beide plaatsen af. In 1857 vestigden zij zich wederom in Utah. In 1860 ging hij op zijn eerste zending naar Engeland. Alvorens te vertrekken bouwde hij echter een blokhuisje te Beaver, in Zuidelijk Utah, waar zijn echtgenoot en kindje hun intrek namen. Hij keerde van zijne zending terug in 1862, en had bij die gelegenheid de leiding van een groot gezelschap Heiligen in handen. Toen ging hij te Fillmore wonen, waar hij veertien jaren lang verblijf hield, en waar hij een hoofdrol speelde in de zaken van dat gedeelte van Utah en vele eereplaatsen en posten van vertrouwen bekleedde. Van 1873 tot 1875 vervulde hij een tweede zending in Engeland, en maakte ditmaal uitgestrekte rondreizen in andere Europeesche landen.

Toen de Tooele-Ring van Zion werd georganiseerd, in het jaar 1877, werd hij aangesteld als president over die afdeeling. De zaken van het Tooele County waren sedert eenige jaren door een gewetenlooze clique van anti-Mormoonsche politici behandeld geworden, maar dank zij de pogingen van Ouderling Lyman, werden hunne schurkenstreken in het daglicht gebracht en hunne macht van hen weggenomen.

Ouderling Lyman werd op Algemeene Conferentie, 10 October 1880 als een der Twaalf Apostelen gekozen en den 27sten dier maand verordineerd door President John Taylor. Van dien tijd tot op heden heeft hij zijn tijd geheel aan het werk in de Kerk gewijd, bezoekende de Ringen van Zion, en zendingen vervullende onder de Amerikaansche Indianen en de volkeren der aarde.

Van April 1901 tot December 1903 presideerde Apostel Lyman over de Europeesche Zending, met hoofdzetel te Liverpool, en gedurende dien tijd hadden vele Heiligen van Groot-Brittanje en op het Vasteland het voorrecht, met hem kennis te maken en naar zijne leering te luisteren. Ter Algemeene Conferentie, gehouden in 1903, werd Broeder Lyman als President van den Raad der Twaalf Apostelen erkend; deze waardigheid draagt hij tot op dezen dag.

President Lyman toont bijzondere bekwaamheid als een Raadgever onder de Heiligen. Zijn voorkomen en gedrag maken zulk een gunstigen indruk op het volk, dat men dikwijls naar hem luistert, wanneer andere raad wordt verworpen. Hij heeft een opmerkelijke geschiktheid om onaangename dingen op een zeer aannemelijke wijze te zeggen, en hij bezit de gave van het vredestitichten. Hij is een waardig voorbeeld van het zevende zaligspreken — „Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.” Een zijner in 't oog loopende karaktertrekken is zijne bekwaamheid om het rechte woord te zeggen tot oud en jong, met wie hij in aanraking komt. Hij heeft altijd iets goeds te zeggen, en ziet u daarbij gewoonlijk recht in de oogen.

President Lyman is tegenwoordig sterk en krachtig, beide naar lichaam en geest, met vooruitzicht van nog vele jaren een steunpilaar te zijn in de Kerk van Jezus Christus.

Mill. Star.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

REINHEID IN DE PERSOON EN IN DE MAATSCHAPPIJ.

De pogingen die in de Nederlandsch-Belgische Zending zijn gedaan en nog gedaan worden om jong en oud van beide geslachten met meer bepaaldheid te onderwijzen in de reinheid van persoon en maatschappij zijn af te leiden uit de volgende omstandigheid.

De moeder van een groot gezin, waaronder zich bevond een zoon omtrent 14 jaren oud, leerling in de Tweede Middelbare Afdeling van de Rotterdamsche Zondagsschool, sprak mij een jaar geleden aan op een Zondagavond, en beklaagde zich dat de teksten (o. a. Jer. 1 : 4 en 5) die haren zoon te studeeren waren gegeven om zijne les over „de Schepping” voor te bereiden volgens den leercurfus van Oud-Testamentische Geschiedenis aangeduid in de „Schetsen”, haar reden gaven om de wijsheid van de hoofden onzer Zondagscholen te betwijfelen, wanneer zij den kinderen zulke teksten gaven; toen hij ze in den familiekring voorlas, werd zij daardoor bovendien in verlegenheid gebracht, en gevoelde zich onbekwaam om vragen te beantwoorden die natuurlijk opkomen over onderwerpen waarvan, zoo zij meende, haar zoon onkundig moest blijven.

Terstond begrijpende, dat de groote meerderheid der moeders heden ten dage die zaak beschouwen uit hetzelfde oogpunt als deze zuster, en tevens beseffende dat „verreweg de meeste zonden en fouten in de wereld niet uit verkiezing, maar door onkunde worden begaan”, trachtte ik den toestand aan de zuster voor te leggen ongeveer als volgt:

„Indien het kind oud genoeg is om vragen te stellen, is het ook oud genoeg om antwoord op zijn vragen te ontvangen, en de ouders behooren voldoende beleid te bezitten om te weten hoe en wanneer die vragen te beantwoorden. Indien gij weigert om op vragen te antwoorden, die gesteld worden om eerlijke nieuwsgierigheid te bevredigen, zal uw kind de inlichting elders zoeken, en dan zal het te laat zijn om zijn geest rein te houden. Wanneer de gedachten van uw kind door onreine voorstellingen zijn bezoedeld geworden, is een onherstelbare schade voor goed aangericht. Vele ouders zijn geneigd om te denken, dat het kwaad best mogelijk is bij de kinderen van andere ouders, maar niet bij de hunne. Anderen kunnen in hunne gedachten verontreinigd worden, en in zonde vallen, maar zij kunnen van hun eigen kinderen zulke dingen niet denken. Omdat zij met hen niet spreken over den oorsprong van het leven — Gods orde van voortplanting des levens in de wereld — meenen zij dat het kind over deze dingen nooit denkt, en dat niemand anders met hen ooit over deze onderwerpen spreekt. Dit is een groote

fout. Uw kind kan niet in de gewone aanraking komen met andere kinderen, zonder in gevaar te komen betreffende dit onderwerp. De waarheid alléén zal blijken een bederfwerend middel te zijn om het verstand van uw kind voor besmetting te vrijwaren."

Ik vroeg en verkreeg van deze zuster verlof om haar zoon in te lichten zooals hier aangeduid, en verzekerde haar dat hij, na de waarheid vernomen te hebben, haar geen vragen meer zou stellen, die haar in verlegenheid zouden brengen. Over deze laatste bewering scheen zij wat twijfelzuchtig te gevoelen. Den volgenden Zondag verzocht ik al de jongens van de Tweede Middelbare Afdeeling om na schooltijd een weinig te blijven, hetwelk zij ook deden. Ik sprak ernstig en open tot hen, en maakte hun mijn verlangen bekend om hun verstand op te helderen, en hen eerlijk op de hoogte te brengen met "Gods orde van voortplanting des levens in de wereld," en ik deed hun het voorstel om dat te volbrengen door hun iederen Zondag na schooltijd gedurende twintig minuten voor te lezen uit de Hollandsche vertaling van Dr. Sylvanus Stall's boek: *Wat een Jongen behoort te weten*," (Self and Sex serie). Mijn aanbod werd gaarne aangenomen, en de lezingen werden gehouden met goeden uitslag en veel belangstelling. De blijkbare goede uitwerking onzer pogingen moedigde ons aan om het werk uit te breiden en een klas voor de meisjes te beginnen om het boek voor meisjes, van dezelfde serie, voor te lezen. Bij het uitzoeken van een geschikte onderwijzeres om dat werk te ondernemen, hielden wij de volgende gewichtige punten in het oog: De waarheden die moesten geleerd worden, moesten in heilige reinheid gehouden worden. „De gedachten van den onderwijzer behooren even rein te zijn als de uitwerking die men zoekt te verzekeren in den geest van het kind. Indien er valsche schaamte is, zal het teer gevoel van een rein kinderhart dit gebrek aan geschiktheid bij den onderwijzer zéker ontdekken. Bestaat zulk een ongeschiktheid, zoo is reiniging der gedachten de eerste voorbereiding." Onder de meisjes werd ook goede uitslag behaald, en ondertusschen werd in vele gevallen de belangstelling der ouders opgewekt, met het gevolg dat boeken, van dezelfde serie, voor oudere personen geschreven, werden verlangd.

Onmiskenbare bewijzen van erkentelijkheid en waardeering van ons en jong, voor deze nieuwe onderneming in ons zendingswerk, deden ons besluiten om haar aan te bevelen in al de vertakkingen der Zending, met het gevolg dat klassen gevormd werden in al de grootere vertakkingen, en dat de zendingen zich voorzien hebben van deze boeken om ze aan de Heiligen en vrienden uit te leenen. Het gewicht van het werk, dat gedaan werd, leidde niet weinigen er toe om de boeken aan te schaffen voor eigen gebruik of om ze aan familieleden en vrienden te zenden, en ik heb in gedachte verscheidene familiën die voltallige reeksen dezer boeken hebben gekocht en er zich op toe leggen dat ze voortdurend in de handen van vrienden en bekenden blijven, en het

gevolg is dat het vooroordeel dat bestond in de harten van sommigen die aangaande de bedoelingen en het streven van de Heiligen der laatste Dagen verkeerd ingelicht waren, in groote mate wordt weggenomen, naarmate zij beseffen dat de pogingen, welke door hen worden gemaakt in het belang van de reinheid van de persoon en van de maatschappij, die van al de andere inrichtingen in dit land overtreffen.

Het Evangelie bevat al deze dingen ten volle, en de Profeet Joseph heeft gezegd: „wordt bekend met alle goede boeken” en „zoekt woorden van wijsheid uit de beste boeken.” „Wij gelooven te moeten zijn eerlijk, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam, en in goed doen aan alle menschen.”

Een zekere schrijver heeft gezegd: „De ouders van hen die heden lijden, ontvingen van hunne ouders, of kerken, of onderwijzers, geen leering die hen op de hoogte bracht met het allergewichtigste onderwerp, dat betrekking heeft op de geslachten, hunne beteekenis, hun doel, hun nut, en hunne straffen.

„Indien men vijftigduizend mannen, van alle standen en over de gansche wereld, zou vragen of zij over dit onderwerp ooit onderwijs ontvingen, vóór zij den leeftijd van een-en-twintig jaren bereikten, ben ik zeker, dat geen tien hunner in waarheid konden zeggen, dat ooit een ernstig woord over de waarde van het geslacht tot hen gesproken werd.

„Ouders, onderwijzers en predikers spreken tot de jeugd over reinheid en zedelijkheid en goed gedrag, als een algemeenen regel, maar wijze, ernstige, verlichtende leering en raad aangaande de gewichtigste betrekking des levens, wordt zelfs niet gegeven aan één jongeling uit de vijfhonderd in eenig christenland in deze twintigste eeuw van onze pochende beschaving.

„Wat onze meisjes betreft, het wordt aan haar overgelaten om zoo goed zij kunnen, te leeren wat de vrouw- en moederstaat beteekent; want moeder en vaders roemen er op dat zij te bescheiden zijn om met hunne kinderen over deze onderwerpen te spreken.”

Indien de ruimte niet beperkt was, zou ik onmiskenbare bewijzen van zegeningen kunnen verhalen, die in dit land op onzen arbeid zijn gedaald door deze nieuwe „richting” in ons werk. Het is mijn vaste overtuiging dat zendelingen en Heiligen niet te vroeg kunnen beginnen om het verspreiden van licht in deze dingen te ondernemen, beide tehuis en in de wereld, om tot de toenemende achting, eer en glorie van het werk van de Heiligen der laatste Dagen bij te dragen.

JACOB HAMPTON TRAYNER.

JAKOBUS 1 : 27.

De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: Weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking, en zich-zelfen onbesmet bewaren van de wereld.

EENE LEZING TE AMSTERDAM.

Donderdag 8 Maart werd te Amsterdam door Ds. Ph. J. Hoedemaker eene lezing gehouden, behoorende tot eene serie lezingen die uitgaan van het Ministerie van Predikanten te Amsterdam en ten doel hebben het verval van de Nederduitsche Hervormde Kerk in Nederland tegen te gaan. De lezing van 8 Maart had voor onderwerp: „de Kerk en de Sekten” en bestond hoofdzakelijk in een minachtende voorstelling van den oorsprong en de opkomst der sekten, een zwakke betoogrede tegen den Sabbat der Zaterdagvierders, en een heftigen aanval op het „Mormonisme”.

Dit laatste gedeelte moest het zwaartepunt van den avond uitmaken en kenmerkte zich door een lange reeks onwaarheden en verkeerde voorstellingen. Enkele ware feiten moesten op het verhaal een schijn van echtheid werpen. Sommige beweringen zullen door ieder verstandig en redelijk mensch — hoe afkeerig hij ook overigens van het „Mormonisme” moge zijn — reeds op het eerste voorkomen als valsch verworpen zijn. Gesteld nu, dat de geleerde voorlezer zelf geloofde wat hij te hooren gaf, zoo stelde hij zijn gebrek aan goed oordeel bloot door zich onvoorwaardelijk over te geven aan de vertelsels van gewetenlooze vijanden van het „Mormonisme”, van wie hij voornamelijk zijne inlichting heeft getrokken. Dit is het geval bij de meeste personen die de Heiligen der laatste Dagen bestrijden. Zij misleiden zichzelf door hunne inlichting uit vijandelijke bron te putten, en volgen niet den regel door den Zaligmaker aangewezen: „Aan hunne vruchten zult gij ze kennen.” Indien de voorlezer de vruchten zelf had onderzocht, had hij een onpartijdig en meer waarheidsgetrouw oordeel kunnen vellen.

Vijf minuten waren tot antwoord gegund, ontoereikend om de kwestie recht te doen wedervaren. President Jacob H. Trayner nam die poos in gebruik en gaf de vergadering te kennen wat het ware karakter en doel van het „Mormonisme” is.

Het voornaamste middel dat door den geleerden voorganger dier bijeenkomst werd aangeprezen tot herleving van den godsdienst, dien hij als kwijnende voorstelde, was „een goede dosis kerkgeschiedenis.” Wij nemen aan, dat zulks een momentaneele belangstelling kan wekken, doch de menschen kunnen daarmee niet blijvend tevreden gesteld worden. Zij beginnen meer en meer te gevoelen dat de werkelijke zegeningen van de oorspronkelijke Kerk, de gaven en krachten ontbreken in de hedendaagsche christelijke kerken. En zij zoeken, en zullen blijven zoeken en zich van de eene kerk tot de andere begeven, tot zij de volle, heerlijke waarheid zullen gevonden hebben. Niets minder zal eindelijk het menschelijke hart volkomen verzadigen!

LEVENSWOORDEN.

De mensch eere zijn handwerk. De rechterhand met haar vlugge beweeglijkheid en haar taatheid zou men de scepter van onze planeet kunnen noemen. Wie arbeiden kan, is een geboren koning, heerscht over de dingen, is in zijn soort een priester der natuur. Wie niet arbeiden kan, is een geboren slaaf aller dingen.

Waarom bidden wij zonder zelf den schouder onder het rad des tijds te zetten? Het heden moet beginnen, zal de toekomst het voleinden. Strek uw hand uit in Godes naam. Weet, dat het woord „onmogelijk” daar, waar waarheid en erbarmen en de eeuwige stem der natuur bevelen, in het woordenboek van een redelijk mensch niet te vinden is. Wanneer alle menschen „onmogelijk” gezegd hadden en stil waren weggelopen, zou de wereld niet zijn, wat zij is. Nu is de beurt aan u; pak aan; vraag geen mensch om raad, alleen uzelf en uw God, en begin.

Arbeid en vertwijfel niet! Arbeid adelt; er ligt iets heiligs in den arbeid. Zoolang de mensch werkelijk ernstig werkt, blijft de hoop hem onder alle omstandigheden bij. In de ledigheid ligt eeuwige vertwijfeling.

De mensch ontwikkelt, volmaakt zich door arbeid. Zoodra de mensch zich aan den arbeid zet, ontstaat er in hem een zekere harmonie. Twijfel, begeerten, kommer, berouw, al die kwelgeesten pijnigen den mensch, maar zoodra hij met volle bewustzijn zich aan zijn taak wijdt, slaat dat hellegebroed op de vlucht. De mensch is dan een mensch. De heilige gloed van den arbeid is als het louterend vuur, waarin elk vergif verbrand wordt, terwijl uit den dikken rook de heldere heilige vlam omhoog stijgt.

Gezegend is hij, die zijn arbeid gevonden heeft; hij vrage geen anderen zegen. Arbeid is leven. Houd vast aan de kennis, die gij bij den arbeid vergaart. Er is geen andere kennis, die u helpen kan in het leven, dan die, welke gij door arbeid hebt verworven. Alle andere kennis is slechts hypothese, iets, waarover men in de scholen strijdt; iets, dat in de wolken zweeft. Van welken aard ook uw twijfel zij, alleen door arbeid kan daaraan een einde worden gemaakt.

Welbeschouwd is alle echte arbeid godsdienst en elke godsdienst, die niet arbeid is, is zonder beteekenis. De oude monniken zeiden: „Labora est orare,” werken is bidden; daarom: arbeid en vind daarin uw leven.

CARLYLE.

AANGEKOMEN.

Ouderling George P. Trayner, van Salt Lake City, is in de Zending gearriveerd, en ingedeeld in de Rotterdamsche Conferentie. Ouderling George P. Trayner is een broeder van onzen Zendingspresident Jacob H. Trayner.

EENIGE VERGELIJKINGEN.

De Prinses Ena van Battenberg, die zich dezer dagen bij de Roomsche Katholieke Kerk heeft aangesloten, moest daartoe een eed afleggen, waarin het volgende voorkomt:

„Ik geloof in:

„de VEREERING van de heiligen en hun beelden;

„het gezag van de apostolische en Kerkelijke overleveringen en van de Heilige Schriften, die wij slechts moeten verklaren en begrijpen in den zin dien onze Heilige Moeder de Katholieke Kerk verstaan heeft en verstaat, WAARAAN ALLEEN toekomt over hun beteekenis en uitlegging te oordeelen;

„den voorrang, niet alleen in eer maar ook in gezag, van den PAUS te Rome, OPVOLGER van den H. Petrus, den vorst der Apostelen, den plaatsvervanger van Jezus Christus.”

De Paus noemt zich in 't Latijnsch :

VICARIVS FILII DEI.

Letterlijk vertaald:

„De Plaatsvervanger van den Zoon Gods.”

Men verklaart dat deze woorden, in de Latijnsche taal, staan boven den ingang van het Vaticaan, het paleis van den Paus, en op de Kroon van den Paus.

De leer van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, zooals van den Bijbel:

„Gij zult u voor die (gesneden beelden of gelijkenissen) niet buigen noch hen dienen.” (Ex. 20 : 5.)

„Petrus richtte hem op, zeggende: Sta op, ik ben ook zelf een mensch!” (Hand. 10 : 26.)

„Wij verkondigen u, dat gij u zoudt van deze ijdele dingen bekeeren.” (Paulus en Barnabas, in Hand. 14 : 11-15.)

„Ik viel neder, om aan te bidden voor de voeten des engels. En hij zeide tot mij: Zie, dat gij het niet doet, want ik ben uw mediedienst-knecht en uwer broederen;..... aanbid God. (Openb. 22 : 8, 9.)

De Geest deelt aan een iegelijk. (1 Cor. 12 : 11.)

„De Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden.” (Joh. 16 : 13.)

„Kinderkens; gij hebt de zalving van den Heilige, en gij weet alle dingen,” „en gij hebt niet van noode, dat iemand u leere.” (Algemeene Zendbrief I Joh. 2 : 18, 20, 27.)

Slechts apostelen kunnen opvolgers van Petrus zijn, want Christus „heeft gegeven sommigen tot Apostelen,.... totdat wij allen zouden komen tot de eenigheid des geloofs.” (Ef. 4 : 11, 13.)

Deze drie Latijnsche woorden hebben elf letters met rekenkundige waarde:

V I C A R I V S F I L I I D E I

V	I	C	A	R	I	V	S	F	I	L	I	D	E	I
15	1	100	1	15	1	50	1	1	500	1	1	666	666	666

Zie Openb. 13 : 18 voor het getal van den afval.

„De Paus heeft enkele dagen geleden in de St. Pieterskerk te Rome nieuwe bisschoppen gewijd. Het was voor het eerst sedert langen tijd, dat Fransche Bisschoppen door den Paus zelf gewijd zijn. Er is dan ook meer dan anders werk van de plechtigheid gemaakt. Er waren 13 Fransche bisschoppen en 3000 genoodigden.

„De Paus kwam te voet de kerk binnen met zijn gevolg van gardes nobles en kamerheeren met kap en degen, allen op 't prachtigst gekleed. De stoet schreed voort tusschen twee rijen paleiswachters.”

De Roomsch-Katholieke Kerk stelt zich voor als een vrouw, de „Heilige Moeder” en de meest in 't oog loopende kleuren en versiering van haar priesterlijk gewaad is purper, scharlaken, goud en gesteenten.

De „Gereformeerde Bond tot vrijmaking der Kerken” die wordt gevormd tot vrijmaking der Hervormde Gemeenten van de zoogenaamde Synodale Organisatie, die de Kerk in ellende heeft laten komen, kondigt aan dat de vereeniging als eenigen grondslag erkent de Heilige Schriftuur, **OPGEVAT IN OVEREENSTEMMING MET DE FORMULIEREN van eenigheid der Geref. Kerken in Nederland, gelijk die zijn vastgesteld op de Synode van Dordrecht, 1618/19.**

De vereeniging zal zich doen steunen allereerst door het oprichten van een of meer leerstoelen aan de Ned. Rijks-Universiteiten, om wetenschappelijk onderwijs te doen geven in de **GEREFORMEERDE GODGELEERDHEID.**

De kenteekenender afvallige Kerk:

„En de vrouw was bekleed met purper en scharlaken, en versierd met goud, en kostelijk gesteente en paalen, en had in hare hand eenen gouden drinkbeker vol van gruwelen en van onreinigheid.” (Openb. 17 : 4).

De Schrift is niet van eigene uitlegging. (Zie II Petr. 1 : 20).

Kerkformulieren behooren zóó te zijn gesteld, dat zij kunnen opgevat worden volgens de Heilige Schrift. De Heilige Schrift schikt zich, wat de beteekenis van haren tekst aangaat, niet naar het Formulier eener Synode. Een synode behoort zich te voegen naar den Bijbel, en niet de Bijbel naar een Synode.

De ware Godgeleerdheid kan niet gereformeerd of hervormd worden. Waarheid is en blijft onveranderlijk wil zij niet tot leugen worden. De onderstreepte term is een zelfbekenenis, dat de waarheid mishandeld geworden is.

„En zij zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zich keeren tot fabelen.” (II Tim. 4 : 4).

„Doch tevergeefs eeren zij Mij, leerende leeringen, die geboden van menschen zijn.” (Matth. 15 : 9.)

ONTSLAGEN.

Ouderling Abraham Dalebout is eervol ontslagen als President van de Amsterdamsche Conferentie, en zal eenige weken besteden met het prediken van het Evangelie aan verwanten en bekenden in de provincie Zeeland en elders. Hij zal tijdig van zijne zending ontslagen worden om den 11den April naar Utah te vertrekken.

AANSTELLING.

Ouderling Wells L. Brimhall is aangesteld tot President van de Amsterdamsche Conferentie.

VERPLAATSING.

Ouderling Archie W. Chamberlain is van de Rotterdamsche naar de Luiksche Conferentie verplaatst, en heeft zijne werkzaamheden opgenomen in de stad Brussel, waar hij zal arbeiden onder het Hollandsch of Vlaamschsprekend gedeelte der bevolking.

Zooals wél bekend is, ligt Brussel op de scheidingslijn van het Fransch- en het Vlaamschsprekend territorium; een deel der bevolking verstaat en spreekt slechts de ééne taal, terwijl een ander deel beperkt is tot de andere taal. Ouderling E. C. Rossiter, die de leiding van de Brusselsche vertakking van de Kerk heeft, bezorgt het Fransche element.

„ENKELE GETUIGENISSEN.”

„Enkele Getuigenissen” (aangaande onze Kerk, de „Mormonen”, enz.) beslaande twee paginas, worden binnen een paar dagen van den drukker verwacht, en zullen als en met de traktaten worden gebruikt. Zij zullen te betrekken zijn door de verschillende zendelingen in deze Zending, en direkt te dezen kantore. De Broeders en Zusters worden geraden deze „Getuigenissen”, — zoowel als de traktaten — steeds ter hand te hebben voor uitreiking aan vriend en vreemdeling.

I N H O U D :

Op het Tempelplein	Blz.	81	Eene Lezing te Amsterdam	Blz.	92
Sterke dranken, Thee, Koffie en Tabak	„	84	Levenswoorden	„	93
Bede	„	84	Aangekomen	„	93
„The men of the Hour” of wie is werkelijk groot?	„	85	Eenige Vergelijkingen	„	94
President Francis M. Lyman	„	87	Ontslagen	„	96
Reinheid in de Persoon en in de Maatschappij	„	89	Aanstelling	„	96
Jakobus 1 : 27	„	91	Verplaatsing	„	96
			„Enkele Getuigenissen”	„	96

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.
Abonnementsprijs per jaar:
Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.
Per exemplaar 10 cent.